

svá jména k dosavadní firmě, kterou dlužno nyní označovati jako likvidační firmu. Vyplývá proto z generální plné moci, že likvidátoři chtěli přenést na generálního zmocněnce Františka X. B. kromě jistých oprávnění jednotlivě vyjmenovaných i »právo zastupovati likvidující ústav soudně i mimosoudně na místě likvidátorů« a vůbec povšechné právo, aby »podnikal vše, co se k provedení a dokončení likvidace a fuse (s jiným výslovně jmenovaným společenstvem) pokládá za užitečné a potřebné«, přiči se vpravdě tento postup, a nikoli stanovisko nižších soudů, duchu a účelu shora uvedených norem. Neprávem poukazuje dovolací rekurs i na ustanovení § 45 cit. zák., podle něhož obmezení rozsahu jednacích oprávnění likvidátorů nemá právního účinku proti třetím osobám; v projednávaném případě chtějí si spíše likvidátoři sami obmeziti své povinnosti, jim zákonem uložené, což není přípustné, a není proto napadené rozhodnutí nezákonným.

Čís. 15546.

Pojistné podle zákona o pensijním pojištění čis. 26/29 Sb. z. a n., připadající na dobu po prohlášení konkursu na jmění zaměstnavatelovo, patří za podmínek § 65 tohoto zákona k pohledávkám za podstatou, třebaže správce konkursní podstaty vypověděl hned po prohlášení konkursu zaměstnance, za něhož se má pojistné to hraditi.

Nepopírá-li správce konkursní podstaty jsoucnost věřitelovy pohledávky, nýbrž upírá-li jí jediné p o v a h u pohledávky za podstatou, jde o otázku právní, kterou jest řešiti v konkursním řízení.

(Rozh. ze dne 29. října 1936, R I 1163/36.)

P r v ý s o u d nevyhověl k rozkladu správce konkursní podstaty návrhu Všeobecného pensijního ústavu, by správce konkursní podstaty ústavu zapravil dlužné pojistné příspěvky za bývalé zaměstnance úpadcovy a odkázal Všeobecný pensijní ústav domáhající se určení, že jde o konkursní pohledávky, na pořad práva, uloživ mu, by žalobu podal do měsíce, jinak že se k uplatňovaným nárokům nebude hleděti. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl návrhu.

N e j v y š š í s o u d uložil konkursnímu komisaři nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle § 126, odst. 1 konk. ř. čis. 64/31 Sb. z. a n. jest věřitele podstaty uspokojiti nehledíc ke stavu řízení; jakmile byly jejich nároky určeny a jsou splatné. Zjištění (určení) nároků věřitelů konkursní podstaty se neděje podle § 111 konk. ř., nýbrž náleží správci podstaty samému tak, jako by šlo o pohledávku mimo konkurs. Nejobvyklejší způsob zjištění pohledávky za podstatou jest tedy ten, že správce konkursní podstaty uzná pohledávku za podstatou anebo že věřitel konkursní podstaty si opatří exekuční titul. Z toho však neplyne, že věřitel konkursní podstaty nemůže i nějakým jiným způsobem prokázati kon-

kursnímu komisaři jsoucnost své pohledávky za podstatou. Vyhrazuje-li § 126, odst. 3 konk. ř. věřiteli konkursní podstaty i právo žaloby, neznačí to, že by věřitel konkursní podstaty musil vždy nastoupiti pořad práva, když správce podstaty jeho pohledávku popře, neboť z pamětního spisu k § 124 konk. ř. čís. 337/14 ř. z. plyne, že toto právo bylo vyhrazeno věřiteli podstaty pro případ, že konkursní komisař nemůže sporné skutkové okolnosti rozřešiti, takže na pořad práva jest odkázán věřitel podstaty jen tehdy, když sporné skutečnosti nelze jinak zjistiti než v řízení sporném. Obdobně to platí o pohledávkách za podstatou, o jejichž jsoucnosti rozhodují správní úřady. V souzeném případě není však spornou pohledávka sama, poněvadž správce konkursní podstaty ji jako takovou nepopírá, nýbrž upírá jí jen povahu pohledávky za konkursní podstatou. Tu jde jen o otázku právní, kterou lze řešiti bezpečně i mimo spor. Pohledávky, o něž tu jde, jsou pohledávkami za podstatou podle § 49 čís. 1 konk. ř., poněvadž připadají na dobu po vyhlášení konkursu a týkají se podstaty. Neboť konkurs byl vyhlášen dne 17. července 1933 a splatné příspěvky k pensijnímu pojištění připadají na polovici srpna a na měsíc září 1933, tedy na dobu po vyhlášení konkursu. Na tom nic nemění, že správce konkursní podstaty hned po vyhlášení konkursu vypověděl zaměstnance, za něž příspěvky ty se mají platiti, ke dni 30. září 1933, neboť podle § 65, odst. 1 zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 Sb. z. a n. jest pojistné platiti po dobu, po kterou trvá smluvní služební poměr zakládající pojistnou povinnost, s výjimkou podle § 55, odstavec 2, o kterou však v souzeném případě nejde. Nebrání tomu ani okolnost, že vypovězení zaměstnanci nekonali ve výpovědní lhůtě žádných služeb ani pro úpadce, ani pro konkursní podstatu, poněvadž § 65, odst. 2 uvedeného zákona stanoví, že pojistné jest platiti dále, byl-li služební poměr dohodou zrušen tak, že zaměstnavatel poskytl zaměstnanci plat na dobu výpovědní lhůty, vzdav se zároveň jeho služeb. Výpověď daná správcem podstaty spadá do činnosti správy podstaty a proto příspěvky k pensijnímu pojištění za dobu od vyhlášení konkursu se týkají správy podstaty, takže vyslovený tu názor jest v souladu s rozhodnutím čís. 5097 Sb. n. s. Názor, že by věřiteli konkursní podstaty nepřislušel nárok na úrok z prodlení a na útraty upomínky, nemá v zákoně opory, neboť § 59 čís. 1 konk. ř. se netýká pohledávek za podstatou. Určení osmidenní lhůty k zaplacení není v rozporu se zákonem, poněvadž § 126, odst. 1 konk. ř. nařizuje uspokojení pohledávek konkursní podstaty bez jakékoliv lhůty, což nelze vyložit jinak než tak, že mají býti zaplaceny ihned. Než přes to bylo napadené usnesení i usnesení konkursního komisaře zrušiti, poněvadž nebylo dosud zjištěno, zda konkursní podstata má po ruce dostatek prostředků k plnému zaplacení žádaných částek (§ 50 konk. ř.).

Čís. 15547.

Věřitel pozůstalosti (odkazovník) není oprávněn k rekursu proti usnesení, kterým nebylo povoleno oddělení pozůstalostního jmění podle § 812 o. z. ve prospěch jiného věřitele pozůstalosti.